

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 28. januára 2014 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obvinenému **M. K. a spol.**, pre zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a iné, o dovolaniach obvineného M. K. a obvineného J. V. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 25. februára 2010, sp. zn. 4To 5/2010, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolania obvineného M. K. a obvineného J. V. **sa o d m i e t a j ú.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Nitra z 28. októbra 2009, sp. zn. 4T 15/2009, boli obvinení M. K., Š. K. a J. V. uznaní vinnými zo spáchania zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 29. januára 2007 v čase asi o 20.50 hod. v Z. na ulici S. v priestoroch mestskej tržnice, po predchádzajúcej vzájomnej dohode obvinený Š. K. vyzval A. M., aby mu dal peniaze, k čomu sa pripojil slovne aj obvinený M. K., všetci traja obvinení ho dookola obstáli a začali mu prehládavať vrecká na vetrovke, načo poškodený zo strachu, že ho zbijú, vybral peňaženku, v ktorej mal hotovosť vo výške 264 Sk, časť peňazí vydal obvinenému Š. K., následne mu peňaženku vzal Š. K. z ruky, vybral z nej ostatné peniaze, z ktorých mu vrátil 12 Sk, následne A. M. prehládal obvinený M. K., ktorému A. M. z pravého vrecka vetrovky vydal finančnú hotovosť vo výške 90 Sk, a takto získanú peňažnú hotovosť si obvinení následne rozdelili, čím poškodenému A. M. spôsobili škodu vo výške 342 Sk (11,53 eur),

a obvinený J. V. bol uznaný vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

2/ dňa 13. novembra 2006 v Z. na T. ulici č. X. v predajni P. uzavrel s obchodnou spoločnosťou H., a.s. P. úverovú zmluvu č. X., ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 16 150 Sk za účelom kúpy televízora, ktorý sa zaviazal splácať v 12 mesačných splátkach vo výške 1 745 Sk, pričom žiadnu splátku neuhradil a pri uzatvorení tejto zmluvy uviedol, že je zamestnaný v obchodnej spoločnosti P., a.s. O., Č., kde v čase uzatvorenia úverovej zmluvy nepracoval, čím spôsobil obchodnej spoločnosti H., a.s. P. škodu vo výške 20 940 Sk (695,08 eur).

Za to bol obvinený M. K. odsúdený podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste uložený obvinenému M. K. trestným rozkazom Okresného súdu Nitra, sp. zn. 5T 52/07, z 20. júla 2007, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Za to bol obvinený J. V. odsúdený podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. boli obvinení M. K., Š. K. a J. V. zaviazaní nahradiť spoločne a nerozdielne poškodenému A. M., nar. X., bytom Č. č. X. škodu vo výške 11,35 eur.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote obvinení M. K., Š. K. a J. V. ako aj okresný prokurátor odvolania.

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 25. februára 2010, sp. zn. 4To 5/2010, podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám tak, že obvinených M. K., Š. K. a J. V. uznal vinnými zo spáchania zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 29. januára 2007 v čase asi o 20.50 hod. v Z. na ulici S. v priestoroch mestskej

tržnice, po predchádzajúcej vzájomnej dohode obvinený Š. K. vyzval poškodeného A. M., aby mu dal peniaze, k čomu sa pripojil slovne aj obvinený M. K., ktorý vytiahol slzotvorný plyn a tento nasmeroval poškodenému do tváre, následne všetci traja obvinení poškodeného vyzvali, aby ich nasledoval na opustené miesto medzi predajnými stánkami, kde ho obstáli a začali mu prehľadávať vrecká na vetrovke, načo poškodený zo strachu, že ho bijú, vybral peňaženku, v ktorej mal hotovosť vo výške 264 Sk, časť z ktorej vydal obvinenému Š. K., ktorý však peňaženku vzal poškodenému z rúk a z nej vybral aj ostatné peniaze, z ktorých mu vrátil čiastku 12 Sk a na to poškodeného prehľadal obvinený M. K., ktorému poškodený z pravého vrecka vetrovky vydal ďalšiu peňažnú hotovosť vo výške 90 Sk, takto získané peniaze si obvinení následne rozdelili a týmto svojim konaním spôsobili poškodenému A. M. škodu vo výške 342 Sk, čo po prepočte predstavuje 11,53 eur,

a obvineného J. V. uznal vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

2/ dňa 13. novembra 2006 v Z. na T. ulici č. X. v predajni P. uzavrel s obchodnou spoločnosťou H., a.s. P. úverovú zmluvu číslo X., ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 16 150 Sk za účelom kúpy televízora, ktorý sa zaviazal splácať v 12 mesačných splátkach po 1 745 Sk, pričom žiadnu splátku neuhradil a pri uzatvorení tejto zmluvy uviedol, že je zamestnaný v obchodnej spoločnosti P., a.s. O. (Č.), kde v čase uzatvorenia úverovej zmluvy však nepracoval, ktorým svojím konaním spôsobil H., a.s. P. škodu vo výške 20 940 Sk, čo po prepočte predstavuje 695,08 eur.

Za to bol obvinený M. K. odsúdený podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 7 Tr. zák. (po nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 Tr. zák. a zistení prirážajúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. m/ Tr. zák.), § 42 ods. 1 Tr. zák. a podľa zásad uvedených v § 41 ods. 2 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a 7 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Súčasne podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste uložený obvinenému M. K. trestným rozkazom Okresného súdu Nitra, sp. zn. 5T 52/07, z 20. júla 2007, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Za to bol obvinený J. V. odsúdený podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 7 Tr. zák. (po nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 Tr. zák. ani prirážajúcej okolnosti uvedenej v § 37 Tr. zák.), § 41 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a 7 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. boli obvinení M. K., Š. K. a J. V. zaviazaní nahradiť spoločne a nerozdielne poškodenému A. M., nar. X., bytom Č. č. X. škodu vo výške 11,35 eur.

Zároveň krajský súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného M. K., obvineného Š. K. a obvineného J. V. zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený M. K. 14. septembra 2011 dovolanie sám a neskôr (14. novembra 2012) i dovolanie prostredníctvom obhajcu, ktoré 17. októbra 2013 doplnil. V jeho odôvodnení uviedol ako dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. h/ a písm. i/ Tr. por., z ktorých prvý predpokladá, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, druhý, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, tretí, že bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa a štvrtý, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Uviedol v ňom, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, keď mu nebolo umožnené brániť sa proti vznesenému obvineniu dokázaním jeho nevinu a doplnením dokazovania o konfrontáciu medzi ním a poškodeným, ako i dokazovania o znalecký posudok vo vzťahu k dôveryhodnosti výpovedí poškodeného. Podľa jeho názoru, keď súd rozhodol nesprávne o jeho vine, tak mu bol uložený i trest mimo zákonom stanovenú trestnú sadzbu. A vo vzťahu, sp. zn. 4T 15/2007 a sp. zn. 4T 34/2009, boli porušené ustanovenia o ukladaní trestov a bol uložený trest, ktorý odporuje ustanoveniam o ukladaní úhrnného resp. súhrnného trestu. Vyslovil tiež názor, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení, ktorý ale bližšie neodôvodnil.

Z uvedených dôvodov obvinený M. K. navrhol, aby dovolací súd vyslovil rozsudkom porušenie zákona, zrušil napadnuté rozhodnutie, prípadne rozhodnutie, ktoré mu predchádzalo a rozhodnutie naň obsahovo nadväzujúce, a aby prikázal súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal aj obvinený J. V. 11. októbra 2011 dovolanie sám a neskôr 03. septembra 2012 i prostredníctvom obhajcu, ktoré bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručené 14. januára 2014 (spolu s dovolaním obvineného M. K.).

V jeho odôvodnení uviedol ako dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. h/, písm. i/ a písm. j/ Tr. por., z ktorých prvý predpokladá, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, druhý, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, tretí, že bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, štvrtý, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a posledný, že odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody.

Obvinený uviedol, že odvolací súd nemohol zmeniť právnu kvalifikáciu trestného činu § 188 ods. 1 Tr. zák. na § 188 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a teda v neprospech obvinených zmeniť rozsudok, pretože prokurátor, ktorý podal odvolanie, žiadal len vrátiť vec na opätovné prerokovanie pred prvostupňovým súdom a preto dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je daný. V ďalšej časti obvinený vysvetľoval, že v žiadnom prípade sa predmet popisovaný poškodeným nepodobá ani len náznakom na slzotvorný plyný prostriedkom tzv. kaser, preto podľa jeho názoru je použitie vyššej trestnej sadzby odvolacieho súdu bezpredmetné a nezákonné, čo zakladá dôvod na podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. h/, písm. i/ a písm. j/ Tr. por. Má za to, že ak by odvolací súd dostatočne preskúmal výpovede účastníkov konania vzťahujúce sa na priebeh skutku, prisvedčil by jeho odvolaniu a preto postup odvolacieho súdu je v rozpore s § 2 ods. 9, ods. 12 Tr. por., čo zakladá dôvod na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por. Poukázal i na odstraňovanie rozporov výpovedí poškodeného, ktorý nikdy ani v prípravnom konaní a ani v súdnom konaní nevypovedal, že obžalovaný v 3/ rade by bol

použil niekedy zbraň alebo hrubý nátlak či slovnú narážku, čo by bolo možné považovať za závažnejší spôsob konania.

Z uvedených dôvodov obvinený J. V. navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozsudky zrušil a prikázal súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu preskúmal a rozhodol.

Okresná prokuratúra Nitra vo svojom vyjadrení dovolaciemu súdu navrhla, aby dovolania podané obvineným M. K. ako aj dovolanie podané J. V. zamietol.

Odsúdený Š. K. vo svojom vyjadrení k podaným dovolaniam žiadal dovolací súd, aby sa v konaní o dovolaní zaoberal precíznym preskúmaním dokazovania viny a následného určenia trestu, kde bol hrubo porušený Trestný zákon a Trestný poriadok.

Obvinený M. K. sa vo svojom vyjadrení pripojil k dovolaniu obvineného J. V. a uviedol, že sa so závermi dovolania stotožňuje.

Obvinený J. V. na výzvu súdu, aby sa vyjadril k podanému dovolaniu obvineného M. K. uviedol, že na svojich doterajších podaniach v plnej miere trvá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolania sú prípustné, boli podané obvinenými ako oprávnenými osobami podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. po tom, čo využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), že boli splnené aj zákonné podmienky uvedené v § 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por. účinného do 1. septembra 2011 (§ 567j ods. 6 Tr. por.), § 373 ods. 1 a v § 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por., t.j. že dovolania boli podané na súde, ktorý rozhodol vo veci v prvom stupni v trojročnej lehote od doručenia rozhodnutia súdu, a to prostredníctvom ustanovených obhajcov a že v dovolaniach je uvedené, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa mu vytýkajú ako aj dovolací dôvod podľa § 371 Tr. por. v znení účinnom do 1. septembra 2011 (§ 567j ods. 7 Tr. por.). Dovolací súd zároveň ale zistil, že podané dovolania je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí pre nesplnenie dôvodov dovolania (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

V prvom rade treba zdôrazniť, že obsah uplatnených tvrdení v podanom dovolaní musí vecne zodpovedať použitému konkrétnemu dovolaciemu dôvodu, pretože pokiaľ tomu

tak nie je a podané dovolanie len formálne poukazuje na určitý dovolací dôvod (čo v danom prípade platí, pretože obaja obvinení v určitých prípadoch neuviedli žiadnu argumentáciu), ide o dovolanie, ktoré je v tejto časti nepreskúmateľné dovolacím súdom.

K dovolaniu obvineného M. K. :

Dovolací súd skúmal najprv naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., t.j., že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Obvinený tento dovolací dôvod postavil na skutočnosti, že súd nevyhovel jeho návrhom na doplnenie dokazovania.

Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Toto právo obvineného spočíva aj v navrhovaní dôkazov v zmysle § 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Tr. por. a zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Tdo 45/2009 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7/2011).

Zo spisového materiálu vyplýva, že súd sa vysporiadal s navrhnutými dôkazmi, ktoré obvinený namieta, t.j. poučil ho z akého dôvodu konfrontácia medzi ním a poškodeným nebude vykonaná (č.l. 280) a návrh na pribratie znalca na posúdenie hodnovernosti výpovede poškodeného M. odmietol podľa § 277 ods. 2 Tr. por.

Za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Tr. por. ako aj ich vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Súd sám rozhoduje o vykonaní dôkazov, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností tak, aby bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Nesúhlas obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania a jeho hodnotením, nemôže zakladať žiaden dovolací dôvod. Pre úplnosť treba uviesť,

že pokiaľ by aj išlo o porušenie práva na obhajobu, bolo by potrebné skúmať, či toto právo bolo porušené zásadným spôsobom, t.j. či by porušenie práva na obhajobu mohlo vyvolať odlišné rozhodnutie o vine obvineného. Keďže ako už bolo vyššie konštatované, v tomto prípade porušenie práva na obhajobu nebolo zistené, potom neprichádza do úvahy ani skúmanie rozsahu porušenia tohto práva.

Z obsahu podaného dovolania v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. je zrejmé, že v súvislosti s týmto dovolacím dôvodom nie je v dovolaní obvineného uvedený ani jeden dôkaz, ktorý by nebol vykonaný spôsobom, ktorý by pre konkrétny dôkaz predpisoval zákon a preto je v tejto časti dovolanie nepreskúmateľné.

Obvinený v rámci ďalšieho uvádzaného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. namietal, že nesprávnym rozhodnutím súdu o jeho vine mu bol uložený i trest mimo zákonom stanovenú trestnú sadzbu a zároveň, ako i v doplnenom dovolaní z 15. októbra 2013 zopakoval, podľa jeho názoru súd mu mal uložiť súhrnný trest i vo vzťahu k právoplatnému rozhodnutiu Okresného súdu Nitra, sp. zn. 4T 35/2009.

Podľa uvedeného ustanovenia možno dovolanie podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonnej trestnej sadzby. Pokiaľ ide o namietané neuloženie súhrnného trestu aj vo vzťahu k ďalšiemu odsúdeniu dovolací súd poukazuje na správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa (str. 8 - 9).

Posudzujúc posledný obvineným uvádzaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci, tak ako ho ustálili súdy nižšej inštancie, je zrejmé, že dovolacie námietky obvineného sa nedotýkali právneho posúdenia zisteného skutku, pretože tento dôvod obvinený vôbec neodôvodnil.

Avšak treba konštatovať, že súd druhého stupňa (keďže došlo k modifikácii výroku o vine) správne právne kvalifikoval konanie obvineného M. K. ako zločin lúpeže

spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. za súčasnej úpravy skutkovej vety výroku o vine rozsudku odvolacieho súdu.

K dovolaniu obvineného J. V. :

Z obsahu dovolania podaného obvineným J. V. vyplýva, že obvinený napáda výlučne skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa. Námietky obvineného, ktoré nemožno obsahovo podradiť pod žiaden dovolací dôvod, ktorými v podstate namieta, že súdy sa nedostatočne vysporiadali s dôkaznou situáciou, že odvolací súd nemohol použiť vyššiu trestnú sadzbu, pretože predmet popisovaný poškodeným sa nepodobá na kaser a že z výpovede poškodeného nevyplýva použitie zbrane, resp. použitie hrubého nátlaku z jeho strany. Tieto námietky sú všetko námietskami, ktorými obvinený popiera správnosť a úplnosť zistenia skutku a týkajú sa len skutkových zistení, vykonaných dôkazov a hodnotenia jednotlivých dôkazov a dôkazných prostriedkov súdmi oboch stupňov.

S poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením dôkazov nie je možné vyvodzovať žiaden dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací je viazaný zisteným skutkovým stavom veci, tak ako ho ustálili súdy nižšej inštancie, nemôže správnosť skutkových zistení skúmať a tieto ani meniť (tak ako už bolo vyššie konštatované) a preto argumentácie obvineného týkajúce sa skutkových námietok nebral dovolací súd do úvahy, keďže tieto nezodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. a ani žiadnemu inému.

Pokiaľ ide o právne posúdenie skutku v bode 1/ rozsudku súdu druhého stupňa (dovolanie sa týka len tohto skutku) súd správne právne kvalifikoval aj konanie obvineného J. V. ako zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. Táto právna kvalifikácia zodpovedá priebehu skutkového deja uvedeného v napadnutom výroku rozsudku súdu druhého stupňa po objektívnej i subjektívnej stránke a je správna.

Aj keď obvinený tvrdí, že on sám nepoužil zbraň alebo hrubý nátlak platí, že o spáchanie trestného činu spoločným konaním ide aj vtedy, ak každý zo spolupáchatelov naplnil len niektorý zo znakov konania uvedeného v ustanovení osobitnej časti, čo znamená, že použitie slzotvorného plynu len obvineným M. K. nemá žiaden vplyv na „miernejšie“ právne posúdenie konania obvineného J. V..

Ďalšie námietky obvineného (... „v žiadnom prípade sa predmet popisovaný poškodeným nepodobá ani len náznakom na slzotvorný plynny prostriedok“; ... v žalovanom skutku absentuje kvalifikačný znak zločinu lúpeže.“, „Ak by nesúhlasil s prehl'adávaním jeho vreciek na odev, došlo by z jeho strany k obrannej reakcii...“) sú len námietkami, na ktoré dovolací súd nemohol prihliadnuť.

Len minister spravodlivosti (za splnenia zákonných podmienok) je oprávnenou osobou na podanie dovolania proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci (§ 371 ods. 3 Tr. por.).

Ďalej dovolateľ sa mylne domnieva, že odvolací súd ho nemohol uznať za vinného z ťažšieho trestného činu, pretože právna úprava pripúšťa, aby obvinený bol uznaný za vinného z ťažšieho trestného činu, než za ktorý ho uznal za vinného súd prvého stupňa za podmienky, že ho mohol uznať za vinného z tohto ťažšieho trestného činu už súd prvého stupňa (v tomto prípade na základe obžaloby) a odvolanie prokurátorom bolo podané v jeho neprospech (čo je splnené a to bez ohľadu na končený návrh prokurátora). Z čoho potom vyplýva, že ak aj súd prvého stupňa posúdil zistený skutok miernejšie, než ako ho posudzovala obžaloba, odvolací súd môže sám rozhodnúť vo veci rozsudkom, keď dospel k záveru, že právne posúdenie skutku uvedeného v obžalobe zodpovedá vykonanému dokazovaniu a zákonu.

Treba tiež konštatovať, že dovolací súd sa dovolacími dôvodmi uvedenými v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. j/ Tr. por. ani zaoberať nemohol, pretože ide o dovolanie v tejto časti nepreskúmateľné. Dovolateľ dokonca namietal, že odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody (§ 371 ods. 1 písm. j/ Tr. por.), napriek tomu, že krajský súd o podaných odvolaniach rozhodol inak.

Tak ako obvinený M. K. aj obvinený J. V. dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. odvodil od nesprávneho rozhodnutia o jeho vine, čo však v rámci tohto dovolacieho dôvodu nemožno namietat'. Aj tu platí, že v jeho prípade ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťa

a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonnej trestnej sadzby (súd správne aplikoval § 41 ods. 2 Tr. zák.).

So zreteľom na to, že neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolací súd musel dovolanie obvineného M. K. ako aj dovolanie obvineného J. V. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. januára 2014

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová